

Direct daarop vervolgde hij, terwijl hij zijn stem zo mogelijk nog vlakker liet klinken:

"Zeg, iets heel anders. Zou ik vannacht bij je kunnen slapen?", en hij maakte met zijn hand een traag gebaar naar het tweede bed, dat in mijn kamer stond.

Het was alsof plotseling iets gestalte aannam, dat zich aldoor had schuilgehouden maar dat nu bijna tastbaar en overrompend op mij afsprong. Ik wist ineens dat het als een nauw merkbare mist van parfum al die tijd aanwezig was geweest.

Hugo ging door: "Als je het niet vervelend vind hoor! Het is al drie uur en ik moet morgenochtend om zes uur op."

Van mijn verwarring scheen hij niets gemerkt te hebben. Zijn stem klonk niet overredend, maar gaf aan zijn woorden de toon van een verklaring achteraf, na een vernomen toestemming.

Ik haastte mij te zeggen: "Natuurlijk Hugo, natuurlijk!", en maakte met een overhaast pogen om mijn ^{NERVOSITEIT} ~~opwinding~~ terug te duwen een opmerking over het voordeel van twee bedden, die mij onmiddellijk daarna banaal en brallerig in de oren klonk.

"Ik heb geen fiets en ik woon helemaal aan de buitenkant van de stad", zei Hugo nog.

Ik bleef mijzelf voorhouden dat het allemaal zo normaal en aannemelijk mogelijk klonk, dat ik me aanstelde als een belaagde maagd, dat ik me liet meesleuren door mijn eigen gedachtenspel, maar ik herinnerde me hoe ik tijdens zijn verhaal op hem toe had willen gaan, hem aanraken. Natuurlijk had ik het niet gedaan, om redenen waaruit ik de ware niet kon kiezen. Ik zou nooit hebben gewild dat hij mijn aanraking beantwoordde met een gebaar van zichzelf, zelfs niet met een houding van overgave. Maar had ik het nagelaten omdat hij in werkelijkheid geen beeld was, niet de koele abstracte vorm van zijn woorden, of liever van mijn projectie van hem, zoals ik mij die min of meer opzettelijk inbeeldde? Neen, het was nonsens om te denken dat ik hem met mijn gebaar vreesde aan te moedigen. Eerder was ik beducht voor zijn bevreemdheid, zijn verweer, de mogelijkheid om hem te kwetsen, die bijna een zekerheid was.

De ware reden voor mijn zelfbedwang zal echter wel geweest zijn, dat er niets te bedwingen viel, dat ik mijn ingebeelde rol voor mijzelf alleen maar verder uitdacht; een flibt met mijn gedachten.

Maar toen we besloten om naar bed te gaan, was er in ons beiden

een weifeling en ik betrapte me er op dat ik beschroomd achter een stoel ging staan om mijn broek uit te trekken, nadat ik met drukke omslachtigheid mijn schoenen had uitgedaan, de radio had aangezet, daarna mijn kousen uitgetrokken, de radio weer afgezet, mijn das had afgedaan met onderbrekingen om iets te zeggen over lakens. Was dat kuisheid?

Maar wat te zeggen van de bijna lijfelijke gewaarwording, die als een mengsel van verwachting en verrukte angst in mijn ~~er~~ rug drong, toen we ten laatste in bed lagen en ik mijn rug naar zijn bed had toegedraaid? Ik was me voortdurend de overdrevenheid van deze gevoelens bewust, maar vermoedde bij Hugo toch een gelijksoortig aanvoelen van de spanning, die sinds zijn verzoek in de kamer scheen te heersen.

Op een gegeven moment realiseerde ik me tenminste, met welk een nadrukkelijke beperking van andere onderwerpen we elkaar vertelden over de meisjes, die we hadden gehad en ook dat Hugo hierover begonnen was, naar ik me herinnerde. Na een aanvankelijk zwijgen, waarin de slaap verre bleef, had Hugo een gesprek geopend; een dier typische bedgesprekken in het donker, die langzaam op gang komen en waarin grote vredige pauzes vallen, waarin men zich afvraagt of de ander inmiddels is gaan slapen. Het stelde me op een vreemde manier gerust om te horen hoe Hugo zich uitsloofde in zijn enthousiaste beschrijving van een meisje, dat hij bewonderde. Toen ik eindelijk insliep was het met een zacht, vredig niets-gevoel, dat bijna op geluk moest lijken.

Hugo had me de vorige avond gezegd dat hij om zes uur zou opstaan. Daarom was het vreemd dat ik de volgende morgen bij het ontwaken een onbestemde teleurstelling voelde toen ik zag dat ik alleen was. Het bed was netjes opgemaakt. Het leek alsof het ongebruikt gebleven was.

Amsterdam, 28 september 1956.